

Actio in Basilica

Bulletin Farnosti Narodenia Panny Márie
vo Vranove n/T - Sever



č. 12/2016

Ročník V.

12. jún — 25. jún 2016

SLOVO NA ÚVOD

V mesiaci jún my kňazi máme svoje výročia kňazských vysviacok. Niektorí sú kňazmi už dlhé roky a niektorí pár rokov. S čím sa stretáva kňaz? Predovšetkým s ľuďmi a s tým, čo sa deje vo svete okolo človeka. V každej dobe. Kňaz nie je človek postavený na piedestál, je jeden z ľudí a pre ľudí. Je tu, aby pripomínal človekovi Božie veci a bol tak hlasom vo svete, že nielen svet, ten pozemský, je zmyslom života človeka, ale aby pripomínal aj hodnoty večné a konečný cieľ ľudského putovania – Božie kráľovstvo. Kňaz kráča takisto, ale spolu s ľuďmi, po tejto ceste do večnosti. Úloha kňaza? Vždy má svoje miesto vo svete. Kňaz predsa reprezentuje prítomnosť Boha medzi ľuďmi.

Čoraz viac uvažujem o myšlienkach známeho laického mysliteľa Jeana Guittona, ktorý vo svojej knihe Dialógy s Pavlom VI. o kňazstve píše toto: „Potrebujeme vo svojej blízkosti bytosť podobnú nám, ktorá nám napriek svojej prostrednosti a biede stelesňuje ideu Absolútna (čiže Boha) a dokazuje nám svojou prítomnosťou, že Absolútno (Boh) existuje a že je nám omnoho bližšie, ako si myslíme.“ Myslím si, že v tejto jeho myšlienke je vlastne vyjadrená aj odpoveď na položenú otázku. Dnes už nie je možné hovoriť asi o klasickej forme vzťahu kňaz a veriaci. Niekedy to bolo jednoducho tak, že kňaz povedal a veriaci počúvali. Dnes kňaz môže hovoriť veľmi veľa, ale či nájde odozvu, to je už konkrétny prístup k ľuďom. Človek má v sebe túžbu po duchovne, po transcendentne, ibaže je dôležité, ako

dokáže kňaz túto túžbu človeka naplniť. Možno toto dnes kňazovi chýba. Nájst tú správnu cestu k človekovi, vedieť, čím ho oslovíť. Človek dnešnej doby má tak veľmi veľa problémov a starostí... Potrebuje v tom všetkom jednoducho pocítiť citlivý záujem o neho, a nie ešte pridávanie starostí. K tomu je potrebná veľká citlivosť zo strany kňaza a veľa, veľa lásky. A kde inde ju môže kňaz čerpať, ak nie z Eucharistie? Veď Eucharistia je darom lásky. Máme veľa duchovných aktivít, veľa duchovných podujatí, ale keď pozrieme na chrámy, kde sa slávi Eucharistia, tak je to už biednejšie. Nehovorím, že všade, ale postupne akoby sa práve chrámy vyprázdňovali. A tam je predsa stredobod života Cirkvi! Sv. Ján Pavol II. správne povedal a podľa toho pomenoval aj encykliku – Cirkev žije z Eucharistie.

Napokon, čo u nás držalo Cirkev vtedy, keď nebola slobodná? Božie chrámy a slávenie Eucharistie. Nechcem v žiadnom prípade povedať, že to bolo dobre, tá nesloboda Cirkvi, ale vtedy skutočne Cirkev žila z Eucharistie akosi viac ako dnes. Vtedy sa človek dokázal viac obetovať. Pretože sám mal účasť v oveľa väčšej miere na slávení eucharistickej obety. K tomuto je potrebné vrátiť sa v živote Cirkvi aj dnes. Všetko ostatné môže byť pekné, každé podujatie, každá aktivita, ale vždy len ako ozdoba toho najpodstatnejšieho, živého Krista medzi nami v Eucharistii. Lebo len tam je Cirkev, kde je Kristus! A on je medzi nami a vo svojej Cirkvi vždy v slávení Eucharistie.

Tento úvodník chcem ukončiť slovami básne

Nehodný nástroj od Stanislava Brtoša, kňaza:

Kňazstvo.

Bohom darované z Lásky.

Aby sme prinášali lásku uprostred ľudí.

Sme toho hodní?

Spojenie s Kristom.

Sviatosťne.

Chápeme niečo z toho?

Tajomstvo celého nášho života.

Kolko to stálo?

Čoho?

Iba ak Božej trpezlivosti s nami.

Pre našu nedokonalosť.

Pre náš hriech.

Sme biedni.

Ale v Božích rukách.

Nástroje Boha vo svete.

Nič viac.

To On je všetko.

I napriek našej nehodnosti.

Kristus neváha použiť i nehodné nástroje.

Nechápeme.

Vari možno aj pochopiť nepochopiteľné?

O. Rastislav Ivanecký OSPPE

Naši duchovní otcovia si tohto roku pripomínajú tieto výročia kňazských vysviacok:

o. Rastislav – 15 rokov, o. Kazimír – 22 rokov, o. Ondrej – 6 rokov,

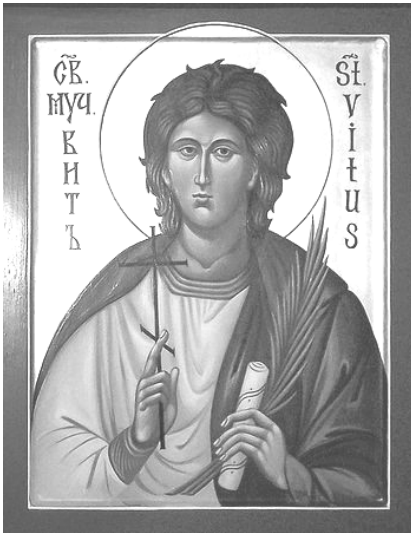
o. Andrej – 10 rokov, o. Leander – 58 rokov.

**P.S. – od farníkov: Naša úcta a vďačnosť za to, že ste tu, vediete, učíte
a žehnáte nás, nikdy nebude dostatočná!**

... { Medailónik svätých }

SVÄTÝ VÍT – DIEŤA ODVAHY

„Ak nebudete ako deti,
nevojдете do nebeského kráľovstva...“ (Mt 18, 3).



Možno si myslíme, že deti sa ešte veľa vecí nenaučili, a teda nemôžu prežívať vieru tak ako my starší, no často si môžeme všim-

núť, že na rozdiel od nás, ktorí máme radi všetko prešpekulované do detailov (osobitne aj ja sám), je detská viera jednoduchá, no o to viac úprimná. A takúto úprimnú vieru, pre ktorú sa nebál zomrieť už vo veľmi mladom veku, mal aj svätý mučeník Vít.

Narodil sa okolo roku 297 na Sicílii do rodiny pohana, vznešeného Rimana Hylasa. Ku kresťanskej viere sa dostal ako sedemročný cez svojich vychovávateľov, manželov Krescenciu a Modesta. Jeho otec s tým však nesúhlasil. Zamkol ho do miestnosti a nechcel ho vypustiť, kým nezmení svoje zmýšľanie. Keď raz pozoroval Víta cez kľúčovú dierku, uvidel ho sedieť medzi siedmimi anjeli a hneď nato oslepol. Hylas sa pokúsil obetovať bohu Jupiterovi býka so zlatými rohami, no neúspešne. Uzdravený bol až na príhovor svojho syna.

Ani toto zázračné uzdravenie však otcovi nestačilo, a tak Vít aj so svojimi vychovávateľmi uteká do južného Talianska. Tam pobudli pár dní, kým ich nezatkli a nepredvedli pred cisára Diokleciána. Cisár mal chorého syna, ktorého Vít uzdravil. No ani tento zázrak v mene kresťanského Boha mu nepomohol a bol odsúdený spolu s Krescenciou

a Modestom za to, že neobetovali pohanským bohom. Ale ani hrozba smrti ich neprinútila zaprieť vieru v Boha, zrieknuť sa pravdy.

Mučili ich viacerými spôsobmi. Najskôr ich hodili do kotla s vriacim olejom, z toho však vyšli bez zranení. Následne k nim vypustili leva, no ten si poslušne ľahol k ich nohám. Napokon ich zavesili na škrepec a sťali mečom.

Latinské meno Vitus znamená radostný, plný života. Taký bol aj život svätého Víta – radoval sa, že bude mať hojnú odmenu v nebi (porov. Mt 5, 11-12). Stal sa patrónom ľudí z mnohých oblastí, napr. tanečníkov, mládeže, lekárnikov... či chorých na rôzne choroby (medzi inými epilepsiu

a choreu, taktiež známu ako „tanec svätého Víta“). Je tiež patrónom Saska, Čiech, Prahy. Jeho orodovanie pomohlo sv. Václavovi, českému kniežaťu, zažehnať spor s nemeckým kráľom Henrichom I. Henrich potom odovzdal Václavovi relikviu sv. Víta a Václav dal postaviť rotundu. Karol IV. získal ďalšie relikvie a umiestnil ich do rozostavanej majestátnej katedrály na Pražskom hrade, ktorú nechal zasvätiť práve svätému Vítovi, v ktorej je pochovaný spolu s ďalšími patrónmi Čiech.

Zdroj: internet

Spracoval Patrick Mydla

MYŠLIENKY SVÄTÉHO OTCA FRANTIŠKA

Rovnako aj v dnešnom čísle ponúkame dve myšlienky, ktoré svetu ponúkol Svätý otec František. Nech nám slúžia na duchovné povzbudenie a poučenie.

Pánovo MILOSRDENSTVO ide v ústrety tým, ktorí majú odvahu rozprávať sa s Ním o pravde. Byť kresťanom znamená KONAŤ Božiu vôľu. V posledný deň sa nás nebude Pán pýtať: „Čo ste o mne POVEDALI?“ Spýta sa nás na veci, ktoré sme UROBILI.

Modlitba nie je akýmsi dobrým zvykom na to, aby sme sa trochu upokojili v srdci, ani zbožným prostriedkom na to, aby sme od Boha získali to, čo potrebujeme. Modlitba je skutkom duchovného MILOSRDENSTVA, ktorý chce všetko priniesť Srdcu Boha: „Vezmi to Ty, ktorý si Otcom.“

Franciscus



..... { Niektoré pamätné dni } ...

- 1. júna 1926** – pred 90 rokmi narodil sa Dominik Hrušovský, arcibiskup, rektor Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme.
- 12. júna 1988** – bol vysvätený za biskupa emeritný trnavský arcibiskup Mons. Ján Sokol.
- 13. júna 1231** – pred 785 rokmi umrel sv. Anton Paduánsky, učiteľ Cirkvi.
- 14. júna 325** – bol v Nicei slávnostne otvorený 1. všeobecný cirkevný snem (za pápeža Silvestra I.).
- 16. júna 1871** – pred 145 rokmi umrel Ján Kalinčiak, štúrovský spisovateľ.
- 18. júna 1765** – v Bratislave umrel ostrihomský arcibiskup prímás František Barkóczy.
- 20. júna 1825** – v Košiciach umrel PhDr. Daniel Kmeť, piarista, hvezdár a matematik.
- 20. júna 1475** – bola založená Apoštolská vatikánska knižnica.
- 20. júna 1888** – pápež Lev XIII. vydal sociálnu encykliku Libertas praestantissima o ľudskej slobode.
- 21. júna 1591** – pred 425 rokmi umrel sv. Alojz z Gonzagy, vyznávač.
- 21. júna 1621** – pred 395 rokmi bol v Prahe popravený Ján Jesenius-Jesenský, chirurg, rektor Karlovej univerzity, pôvodom Slovák.
- 21. júna 1963** – bol za pápeža zvolený arcibiskup Giovanni Battista Montini, blahoslavený Pavol VI.
- 23. júna 1816** – pred 200 rokmi umrel Michal Brígido, spišský biskup a ľubľanský arcibiskup, zakladateľ spišského seminára.

CIRKEV V SÚČASNOM SVETE - ZÁVER

Sociálne učenie a jeho hlásanie sú časťou evanjelizačného poslania Cirkvi. A keďže ide o učenie, ktoré má usmerňovať správanie sa jednotlivých osôb, ako dôsledok vyplýva z neho povinnosť „angažovať sa za spravodlivosť“, a to podľa postavenia, povolania a pomerov každého človeka. K plneniu služby evanjelizácie v sociálnej oblasti, ktorá je jedným úsekom prorockého poslania Cirkvi, patrí aj poukazovať na neporiadky a nespravodlivosti. Ale tu treba zdôrazniť, že je dôležitejšie hlásať dobro, než odsudzovať zlo, lebo iba predbežné hlásanie dobra hlbšie odôvodňuje a oprávňuje odsúdenie zla.

Iba hospodársky rozvoj nemôže oslobodiť človeka, ba naopak, ešte viac ho môže zotročiť. Rozvoj, ktorý neberie ohľad na kultúrne, transcendentné a náboženské rozmery človeka a spoločnosti, ktorý zaznáva tieto rozmery a ich neuprednostňuje, ešte menej prispieva ku skutočnému oslobodeniu. Ľudská bytosť je celkom slobodná len vtedy, keď ostáva sama sebou, keď užíva naplno svoje práva a plní svoje povinnosti; to isté treba povedať o celej spoločnosti. Hlavnou prekážkou, ktorú treba prekonať pre skutočné oslobodenie, je hriech a z neho vyplývajúce štruktúry, ako sa postupne rozmnožuje a rozširuje.

Uprostred trpkých skúseností z posledných rokov a v prevažne nepriaznivom výhľade prítomnej chvíle, Cirkev musí pevne zdôrazňovať, že je iste možné prekonať prekážky, ktoré – či už nadmierou alebo nedostatkom – stávajú sa proti rozvoju, ako aj má budiť dôveru v opravdivé oslobodenie. Táto dôvera a istota koniec koncov spočívajú vo viere Cirkvi v Božie prisľúbenie, ktoré zaručuje, že prítomná história neostáva uzavretá do seba, ale sa otvára Božiemu kráľovstvu. Cirkev má dôveru aj v človeka; i keď pozná zvrátenosť, ktorej je schopný, pretože vie, že aj napriek zdedenému hriechu a osobným hriechom, ktorých sa ľahko dopustí v „štruktúrach hriechu“, sú v ľudskej osobe dostatočné kvality a energie, ako aj základná dobrota (porov. Gn 1,31), pretože je obrazom Stvoriteľa, vystaveným vykupiteľskému vplyvu Krista, „ktorý sa určitým spôsobom spojil s každým človekom“, a pretože účinné pôsobenie Ducha svätého „naplňuje zemekruh“ (Múd 1, 7).

Nemožno teda ospravedlniť ani zúfalstvo, ani pesimizmus, ani nečinnosť. Aj keď s trpkosťou, predsa treba povedať, že ako možno hrešiť egoizmom, zhomom po zisku a moci, možno sa pred naliehavými potrebami nedostatočne vyvinutých ľudských más prehrešiť aj strachom, nerozhodnosťou a najmä zbabelosťou. Všetci sme povolani, ba zaviazaní osvojiť si vážnu výzvu posledných desiatich rokov druhého tisícročia aj preto, že hroziace nebezpečenstvá sa vzťahujú na všetkých: svetová hospodárska kríza, vojna bez hraníc, bez víťazov a porazených. Pred podobnou hrozbou rozlišovanie medzi bohatými a chudobnými osobami a krajinami má malý význam, ak nevzbudí väčšiu zodpovednosť u toho, ktorý viac má a viac môže.

Ale takéto odôvodnenie nie je ani jediné, ani hlavné. V nebezpečenstve je dôstojnosť ľudskej osoby, ktorej obranu a povznesenie Stvoriteľ zveril nám, a za ktorú sú vážne zodpovední mužovia a ženy v každom postavení a v každej historickej situácii. Dnešná situácia, ako už mnohí viac-menej jasne chápajú, nezdá sa zodpovedať tejto dôstojnosti. Každý je povolaný zaujať vlastné miesto v tomto pokojnom súťažení, viesť ho pokojnými prostriedkami, dosiahnuť rozvoj v pokoji, ochraňovať pred nebezpečenstvom prírodu a svet, ktorý nás obklopuje. Aj Cirkev sa cíti hlboko včlenená do tohto spoločného úsilia a dúfa v úspech.

Preto povzbudení príkladom Pavla VI. a jeho encyklikou *Populorum progressio* chceme sa jednoducho a ponížene obrátiť na všetkých, na mužov i ženy bez výnimky, aby presvedčení o vážnosti prítomnej chvíle a o príslušnej osobnej zodpovednosti uplatňovali v praxi opatrenia, ktoré im vnuká solidarita a uprednostňujúca láska k chudobným; a to osobným a rodinným životným štýlom, správnym užívaním majetku, občianskou spoluprácou, príspevkom k hospodárskym a politickým riešeniam a vlastným úsilím v národných a medzinárodných oblastiach.

Toto vyžaduje dnešná situácia, toto vyžaduje nadovšetko dôstojnosť ľudskej osoby, nezničiteľný obraz Boha Stvoriteľa, ktorý je ten istý v každom jednom z nás.

Spracoval o. Andrzej Kucharski OSPPE

BLAHOŽELANIA

Dňa 22. júna 2016 si vranovský dekan **ThLic. Štefan Albičuk, PhD.**, farár vo Farnosti sv. Františka Vranov-Juh, pripomína 20. výročie kňazskej vysviacky.

Dňa 25. júna tohto roku si pripomína 55. výročie kňazskej vysviacky emeritný košický arcibiskup **Mons. Alojz Tkáč**, ktorý pred 26 rokmi nadviazal pretrhnutú niť požehnaného pôsobenia pavlínskeho rádu na Slovensku.

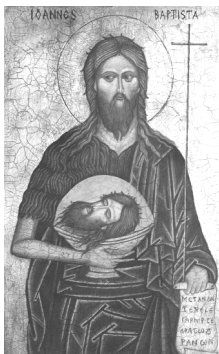
V modlitbách oslávencom vyprosujeme u Vranovskej Matky Božej hojnosť požehnaní, potrebných milostí a darov Ducha Svätého.

Otcovi Rastislavovi Ivaneckému, ktorý si 15. výročie kňazstva pripomenul 9. júna t. r., vyslovujeme osobitne srdečné, úprimné blahoželanie:
Nech na Vás hojne prší z neba Božia milosť,
aby ste sa tešili z neustálej Božej prítomnosti vo vedomí, že najkrajší život, to je život z obety...
Želáme Vám veľa sily, veľa lásky, pokoj, rozvahy, sväté snahy, vzácne činy, skutky vskutku apoštolské, múdrosť, ušľachtilé rozhodnutia...
Nech Vás kňazským životom sprevádza
a ochraňuje naša nebeská Matka, Vranovská Panna Mária.

...A RUKA PÁNOVA BOLA S NÍM...

Pred výpravou na vysoké štíty nestačí vybrať si nejakého sprievodcu a všetko je vyriešené. Dôležité je, aby sme sa následne na tej trase stále podrobovali jeho rozhodnutiam a príkazom. Ináč sa cesta môže ukázať ako ne-zvládnuteľná. Keď ideme za dobrým vodcom, môžeme pokojne putovať, pričom sa nemusíme obávať, že stratíme cieľ, hoci by hmla mohla zatieniť cestu a vietor by nás tlačil dolu z cesty.

Narodenie Jána Krstiteľa – a hlavne jeho životnou úlohou – bolo poukázať na príchod Mesiáša. Krátky výrok: „ruka Pánova bola s ním“ svedčil o tom, že mnohí si uvedomili Božie riadenie vecí. Hlavne vtedy, keď prišlo výnimočné narodenie Jána. To bol jasný dôkaz, že ide o intervenciu „zhora“. Následne Jánov život, plný pokory a askézy svedčil o tom, že on sám prijal Božiu výzvu a podriadil sa Božiemu vedeniu. Nechal sa viesť Božím vnuknutím až po stratu života.



Pre mnohých dnešných ľudí je údel Jána Krstiteľa hlbokým tajomstvom. Pýtajú sa, prečo bol taký opustený a zomrel v žalári. Jednou z možných odpovedí je, že aj Ján mal mať účasť na Kristovom utrpení. Všetci Kristovi apoštoli a potom nasledovníci poniesli svoju korunu obete. Smrť len navždy zbavila Jána utrpenia. O ňom doslova a do písmena platia slová sv. Pavla: „Veď vy ste dostali milosť nielen v Krista veriť, ale aj trpieť pre neho“ (Fil 1,29).

Narodenie úctyhodného Pánovho proroka Cirkev slávi 24. júna. Kým medzi svätými Otcami niet ani jedného, ktorého narodenie by sme oslavovali, Jánovo narodenie slávime a slávime aj narodenie Kristovo. Toto nemôže byť bez významu. A ak si aj nevieme dostatočne vysvetliť takéto vyznačenie, osoznejšie a cennejšie je premýšľať o ňom.

Zdroj: internet

Veronika F

DÁVAŤ PIŤ SMÄDNÝM

Možno ste už zažili smäd na nejakom výlete. Idete dlho peši, slnko praží a voda dochádza. Kde načerpať? V takej chvíli je človek vďačný za každého, kto pomôže. Môže sa stať, že narazíme na nejakého mrzutého človeka, ale väčšinou mám skúsenosti s veľkou obetavosťou tých, ktorí smädných napájajú.



Jedným zo skutkov milosrdenstva, o ktorých hovorí Pán Ježiš, je dať napiť sa smädným. Okrem iného hovorí: „...ktokoľvek vám podá pohár vody preto, že ste Kristovi, amen, hovorím vám: nepríde o svoju odmenu.“ Nezáleží na tom, či

môžeme dať veľa alebo málo, dôležité je, ako dávame, koľko lásky vkladáme do malého gesta pozornosti voči druhému. Niekedy stačí podať mu pohár vody. Pohár vody, malé gesto, ale z Božieho pohľadu veľké, keď je vykonané v jeho mene, totiž z lásky.

Láska má mnoho foriem a vie nájsť najvhodnejší spôsob, ako sa prejaviť. Láska je horlivá, pretože keď u niekoho spozoruje núdzu, uteká mu okamžite na pomoc.

Na svete sú miesta, kde je vody nedostatok. Preto rôzne dobročinné organizácie hľadajú cesty, ako tam vykopať, vyvŕtať studňu. U nás sa zatiaľ staviame k vode ľahkomyseľne. Akoby to ani nebol Boží dar. Ale začíname si tiež uvedomovať, že je potrebné vodou šetriť. Každý rok sa na našej planéte rozširujú púšte, a ľudia si toho často ani nevšimajú...

Pán Ježiš bude súdiť svet pre nedbanlivosť voči najchudobnejším. Napriek tomu mnohí z nás ani nepomyslia na tých, ktorí majú nedostatok vody.

ODIEVAŤ NAHÝCH

Jedno príslovie hovorí, že „šaty robia človeka“. Zviera sa neoblieka. Oblečenie môže byť znamením postavenia človeka. Ale i pre úplne obyčajného človeka je oblečenie znamením ľudskej dôstojnosti. Cítíme, že chodiť v roztrhaných, špinavých alebo dokonca zapáchajúcich šatách je pod ľudskú dôstojnosť. Šaty sú tiež výrazom osobnosti človeka – každý sa oblieka trochu inak, podľa toho, čo je nám akosi vlastné.

V desiatom zastavení pobožnosti Krížovej cesty rozjímame o tom, že Ježišovi boli odňaté šaty. Pred prizeraúcim sa davom ostal stáť úplne obnažený, a tým poníženy. Francúzsky kňaz Guy Gilbert vo svojom rozjímaní spomína, aký mal pocit, keď v jednej belgickej väznici bol dozorcami donútený vyzliecť sa. Šiel na návštevu za jedným z väzňov, ale elektronická brána stále pípala, že nesie nejaký kovový predmet. Vtedy mal príležitosť vžiť sa do úlohy tých, ktorí sú obnažovaní svojimi väzňami.

Často počúvame o konzumnej spoločnosti a o plytvaní jedlom. Iste, aj keď by sme určite mali

chodiť oblečení v slušných šatách, menej sa hovorí o plytvaní vo vzťahu k oblečeniu. Práve naopak. Tlak reklamy... V módných časopisoch sa môžeme dočítať, koľko ktorý model stojí. Pozastavíme sa vôbec nad tým, že niekto je ochotný dať toľko peňazí? Ale aj obyčajný človek neraz podlieha márnivosti vo vzťahu k oblečeniu – každý rok kupujeme novú zimnú bundu, nové topánky, to, čo práve „frčí“. Výsledkom našej márnivosti v oblekaní sú potom plné skrine vecí, ktoré sme dokonca ešte nemali na sebe alebo sme ich už roky nenosili.

Pochvalu si zaslúžia rodiny, v ktorých sa neboja oblečenie po starších deťoch dávať tým mladším, matky, ktoré si navzájom vymieňajú oblečenie pre deti. Pochvalu si zaslúžia aj tí ľudia, ktorí sú ochotní svoje už nepoužívané oblečenie darovať trebárs pre charitu.

In: Spravodaj pre FATYM.

Preklad Ján F.

POĎTE A PRESVEDČTE SA, AKÝ DOBRÝ JE PÁN...

Dňa 4. júna 2016 farnosť Holčikovce a Žalobín pod vedením svojich duchovných otcov sa v tomto mimoriadnom Svätom roku milosrdenstva zúčastnili pobožnosti Fatimskej soboty v Bazilike minor Narodenia Panny Márie vo Vranove nad Topľou.

Tento mariánsky pútnický chrám je jedným z tých na Slovensku so symbolickou svätou bránou milosrdenstva, do ktorého sú pozývaní veriaci stíšiť sa, hľadať stratený kontakt v Božom milosr-

denstve cez prijímanie sviatostí zmierenia a Eucharistie, modlitby posvätného ruženca aj Korunky Božieho milosrdenstva i tichej adorácie. Poďte a presvedčte sa, aký dobrý je Pán. Lebo ak chceš počuť spev svojej duše, obklop sa mlčaním...

Vďaka ti, Bože, že nás slabých ľudí s láskou, trepezlivo a ustavične prijímaš ako márnotrpných synov vo svojom milosrdnom náručí.

Olga Balážová, účastníčka

PÁPEŽ BOL DRAMATIK...

Poznáte meno nejakého nedávneho svätca? Alebo vám napadne meno nejakého pápeža? Určite áno, ak ste čo-to počuli o Jánovi Pavlovi II. A poznáte aj nejakého dramatika? Napríklad Lolka, ktorý písal poéziu a miloval divadlo...?

Ktovie, ako by Karola, medzi blízkymi len Lolka, dnes poznal svet, keby bola jeho voľba v živote iná. Pretože on na to naozaj mal... On bol skutočne dobrý herec a musím priznať, že aj veľmi kvalitný dramatik. To som o pápežovi zistila, veru, až teraz, na divadelnej inscenácii Petra Weincillera, ktorá u nás hosťovala.

Karolove Lúče otcovstva ako jeden z jeho šiestich poetických textov nám predstavil úchvatný a hlboký myšlienkový svet muža, ktorého samotným umením bol jeho život a dal nám v tú vzácnosť aspoň sčasti nazrieť, ako nazeral svätý pápež. A nazeral naozaj majstrovsky. 45-minútové jednoduché scénické zobrazenie poeticko-filozofickej hry, stvárnenej troma postavami — Adama, ženy a dcéry v podaní profesionálnych hercov — poskytlo nám, divákovi, jednoducho zážitok. Úvahy týkajúce sa vysokých tém, ako absencia otcovstva v dnešných rodinách

z pohľadu muža, ktorý nikdy nezažil telesné otcovstvo, no dokonale ho pochopil, stáli za to, aby sa dotkli divákovej duše, hlavne tej mužskej.

„Ach – vravel vtedy o sebe – neuniesol som otcovstvo, nemohol som si s ním poradiť. Cítil som sa celkom bezradný – a to, čo bol dar, stalo sa pre mňa bremenom. Zbavil som sa otcovstva ako bremena. Mal som byť vôbec otcom?“

Osobne si veľmi vážim túto voľbu režiséra a odvahu pracovať s takýmto textom. Rovnako si zaslúžia spomenutie herci Štefan Bučko, Jana Valocká a Dominika Žiaranová, ktorí prispeli veľkou mierou k úspechu a zámeru inscenácie a ktorí boli veľmi ochotní sa s nami podeliť o ich vnímanie celkovej atmosféry. Pán Boh má rád umenie a požehnáva ho. Rovnako aj spolupráca na tejto hre priniesla viditeľné ovocie a pre našu farnosť požehnanie i oživenie. Kiežby Teatro Colorato zavítalo so svojim repertoárom k nám aj nabudúce a kiežby náš kultúrny dom častejšie ožíval divadlom na Božiu slávu.

A ktovie, možno tam bol s nami aj on, sám majster, svätý dramatik...

Júlia Ajbenová

..... { Liturgický kalendár }

12. 06. – Ne: 11. nedeľa v Cezročnom období

13. 06. – Po: Sv. Anton Paduánsky, kňaz a učiteľ Cirkvi; spomienka

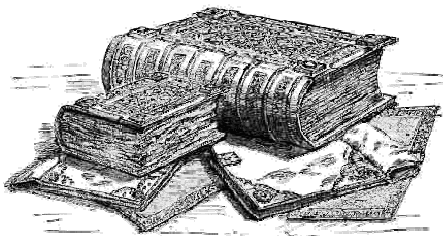
15. 06. – St: Sv. Vít, mučeník

19. 06. – Ne: 12. nedeľa v Cezročnom období Deň otcov

21. 06. – Ut: Sv. Alojz z Gonzagy, rehoľník; spomienka

22. 06. – St: Sv. Pavlín z Noly, biskup; sv. Ján Fišer, biskup, a sv. Tomáš Morus, mučeníci; ľubovoľná spomienka

24. 06. – Pi: Narodenie sv. Jána Krstiteľa; slávnosť



KRSTY:

Bartolomej Fajčák, Silvester Fajčák,
Liana Kovalíková, Zuzana Čubová,
Ema Saksunová, Dominik Verčimák

OHLÁŠKY:

Erik Šváby, narodený a bývajúci vo Vranove nad Topľou
Marianna Polakovičová, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou

Ohlasujú sa prvýkrát.

Rastislav Rybár, narodený v Humennom a bývajúci v Papíne
Katarína Tomkovičová, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou

Ohlasujú sa prvýkrát.

Martin Cvejkuš, narodený a bývajúci vo Vranove nad Topľou
Veronika Horňanská, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou

Ohlasujú sa prvý– a druhýkrát.

Marek Rybarčák, narodený vo Vranove nad Topľou a bývajúci v Nižnom Kručove
Soňa Girmalová, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou

Ohlasujú sa prvý– a druhýkrát.

***Ak by niekto vedel o cirkevno-právnej prekážke,
pre ktorú by snúbenci nemohli uzavrieť sviatostné manželstvo,
nech to, prosím, oznámi na farskom úrade.***

ŽALMY OPĀŤ V MÓDE

V *Knihe žalmov* sa ťažko orientuje, pretože nemá nijaký systém na vyhľadávanie. Možno preto, aby sme v nej našli aj to, čo práve nehľadáme... Ponúkame zopár tém, pri ktorých je šanca objaviť aj iné:

- * Keď si smutný, čítaj si niektorý zo žalmov 34, 41, 43.
- * Keď ťa opustili priatelia, nájdi si žalmy 26 a 35.
- * Keď si zhrešil, pozri si žalm 51 alebo 32.
- * Keď ideš do chrámu, zahrej si srdce žalmom 84 čo 122.
- * Keď sa nachádzaš v nebezpečenstve, posilni svoje srdce žalmami 21, 70, 91.
- * Keď sa ti Boh zdá ďaleko, povzbud' sa žalmami 60 a 139.
- * Keď máš pochybnosti, uvažuj nad žalmom 109.
- * Keď máš radosť, posväť ju žalmami 8, 97 alebo 99.
- * Keď je niečo nad tvoje sily, utíš svoje obavy žalmami 23, 43, 46, 56, 64.

Informačný bulletin

Vydáva Rímskokatolícka farnosť Narodenia Panny Márie vo Vranove n/T — Sever
Mariánske námestie 1496/127, Vranov nad Topľou.

Určené pre vnútornú potrebu farnosti.

Príspevky, návrhy, podnety nám zasielajte na: aib@bazilikavranov.sk
Redakcia si vyhradzuje právo v prípade potreby príspevky upravovať.